

quia ex quo ~~mas~~ jam adulterio coepit, firmatur votum virginitatis, capite i. 10. questione 1. & nota gloss. in cap. Significatum, in ver. Ratam habuerit, de Regulari, que dixit professione ante decimum quartum annum emisam validari, si post illud tempus remaneat, argum. c. Lettera & cap. Accedit, de defens. impub. & eile ibi argumentum quod ea, que ab initio non valent, tracta tempore consuecant, ut in cap. De illis, il secundo eod. tit. Idem notat gloss. in cap. 2. in verb. Permaneat, de Regul. dicens puerum ante finem decimi quarti anni posse refilie, potest verò exire non posse s. allegat. cap. Illud, 10. quæst. 1. Licet per iura Sexti ad hoc requiratur perseverantia annalis post annum decimum quartum cum dilatatione habitus indistincti, ut in cap. 1. de Regulari. lib. 6.

Et confirmatur, quia difficultas introducitur votum fœllemento Religionis in eo qui non est professus & de non Monacho efficitur Monachus, quare votum & sollemnem continentiam Ordini facio annexum in eo qui jam ordinatus est & characterem habet secundum Innoc. Holt & alios prælegatos, n. 34. vers. Quid ad eō verum est. Item secundum Calderi in prelal. conf. antea, circa finem Quo Cleric. vel votum professioni ineit votum continentiae de fœllo natura & eit de ipsius substantia, cap. Cum ad Monasterium, de stat. Monach. Sed Ordini facio ineit ex Constitutione Ecclesiæ cap. Nicana, 31. difi. Et cap. Cum olim, de Cleric. coniug. & dictum est lupa, n. 68. Quamobrem si in predictis dubius calibus remoto impedimento solemnizatur votum Religionis ex perseverantia in primo confessu; multo magis ex eadem perseverantia remoto obice solemnizatur votum castitatis Ordini facio annexum. Præterea generale est, ut ratiocinatio inducatur propter precedenter actus continuationem, ut nota Marian. Socin. in reg. 3. Tactiūm ras ad aliquem obligandum, in 4. foliis. Postremo pro hac sententia est clare Innoc. & alii supra citati, n. 31. Non enim dicunt sic ordinatum non teneri continere, nisi post pubertatem ratificet, ut male eos inducit Sanchez lib. 7. de impedim. difput. 30. n. 9. Sed dicunt teneri continere si contradicat statim post fœlceptum Ordinem & in contradictione perseveret usque ad finem decimi quarti anni. Aut si statim post finem decimi quarti anni contradicat. Et sic aperte sentiunt à contrario ordinatum teneri si taceat & non contradicat. Et ita ad hoc non requiriunt ratificationem; immo nec requiriunt ex ordinatus post tertiam adulterii interrogatur, an velint in Ordine remanere necne, ut dictum est supra, n. 34. Præterquam quod ex ea requirent ratificationem, illa ramen inducitur eo ipso quod ordinatus post tertiam legitimam infra triduum non reclamavit, quia cen-

77 78 79

Non obstat textus quem Bellam. allegat in cap. un. de 84. difponf. impub. lib. 6. quoniam spontaneo idcirco hic non sentiunt ratificationem per remotionem impedimenti, qui fuerunt nulla ex defectu confessus. Quo casu ratificatione non inducitur, quia non est dare perseverantiam in priori confessu, quia nullus fuit, ut ostendit et supra, n. 65. At feciis est ubi actus ab initio non fuit nullus ex defectu confessus, ut hoc casu; tunc enim ex continuatione actus sublativo obice bene inducitur ratificatione, ut per Marian. Socin. reg. 3. in quarta fallentia, & constat ex dictis.

DE EXCESSIBUS PRÆLATORUM

ET SUBDITORUM.

Cœlestinus III. Faustino Episcopo.

C A P U T VIII.

Sicut unire Episcopatus, atque potestati subjicere alienæ, ad summum Pontificem pertinere dignoscitur: ita Episcopi est Ecclesiæ suæ Diœcesis unio & subjectio earumdem. Cum itaque Prior Granden. Monasterium suum, quod est in tua Diœcensi, & de tuo debet ordinari consensu, Monasterio de Accato (tuo assensu minimè requisito) subjecerit sive unire: quod fecit te inconsulto, tibi licet autoritate nostra (sicut justum fuerit) infirmare: Non obstante assensu, vel confirmatione, quam Metropolitanus interposuisse proponitur: cum in Diœcensi luius suffraganei absque ipsius assensu non debeat aliquid contra constitutiones Canonicas attentare. Nos quoque id decernimus irritandum.

S U M M A R I U M.

- 3 **A**b his Monasterium suum alteri Monasterio subjicere, vel unire non potest sine autoritate Diœcensi etiam de Metropolitanis consensu.
- 2 **I**nter potestem Papæ & potestem Episcoporum quæ sit propria.
- 3 **P**apa potest Episcopatus unire etiam sine causa. Et sine alijs causis confiteat vel consenserit.
- 4 **P**apa non confusivit, nec potest ardua expedire sine consilio Cardinalium de potestate ordinaria, scilicet de potestate aboluta.
- 5 **U**nio & iurisdictionis est soli Pope reservata.
- 6 **C**oncilium Provinciale debet examinare quas Cathedralis invicem unire vel novis praeventivis augere expediat.
- 7 **C**ausa Papa reservari quæ sit, remissiva.
- 8 **A**rchiepiscopus licet sit Judge ordinarius suorum Suffraganorum, nullam tamen iurisdictionem exercere potest in eorum Diœcesis nisi in causa in jure expressis. Metropolitanus Episcopo volente, aut negligente non potest unire beneficia simplicia Præbendis Canonicalibus, ibidem.
- 9 **E**piscopus autoritate propria potest duo Monasteria sua Diœcesis non excepta invicem unire, aut unum alteri iurisci.
- 10 **B**eneficia unius Diœcesis ex quacumque causa ab Episcopo non potest beneficis alterius Diœcesis.
- 11 **U**nio Ecclesiæ exemplarum cuius autoritate sit facienda.
- 12 **U**nire an potest Prælatus inferior Ecclesiæ sibi pleno jure subiectus, & n. seq. usque ad n. 19.
- 13 **O**uid si Prælatus sit exemptus.
- 14 **E**t quid si in certa parte Diœcesis iurisdictionem habeat Episcopalem, & n. 16. Et seqq.
- 15 **E**t quid si facultatem unendi acquisierit præscriptione, vel privilio.
- 16 **U**nire est iurisdictionis Episcopalis.
- 17 **P**ralatus inferior habens in loco iurisdictionem quasi Episcopalem potest explicare omnia quæ ad Episcopalem iurisdictionem pertinent, ibidem.
- 18 **P**ralatus inferior dicitur habere iurisdictionem quasi Episcopalem si habeat Ecclesiæ sibi pleno jure subiectas.
- 19 **A**bbates exempti & iurisdictionem ordinarium quasi Episcopalem habentes non potest unire beneficia simplicia Præbendis Canonicalibus in viii cap. 15. foll. 24. Concil. Trid.
- 20 **U**nire an potest Episcopus beneficia propter suam negligenciam ad Sedem Apostolicam devoluta & n. seqq.
- 21 **U**nio concernit proprietatem beneficij, collatio vero istulum.

Fagnani. in V. Lib. Decretal.

- 22 **U**nio non est actus omnino voluntarius, sed requirit causam utilitatis vel necessitatis.
- 23 **U**nire an potest Episcopus beneficia Sedi Apostolica reservata vel effectu, & n. seq. usque ad n. 38.
- 24 **U**nio facta ab Episcopo de beneficio reservato suspenditur donec Papa contulerit, & provisus Apostolicus beneficiis dimisiterit. Declavatur, num. 25. Et 33.
- 25 **U**nio non fortior effectum in præjudicium expectantis, sed manet in iurispendo usque ad illius obitum vel resignacionem.
- 26 **Q**uod procedit si gratia expectativa præcedat unionem?
- 27 **J**ed si unio præcedat gratiam vel reservationem, solita Apostolica est nulla non facta mentione unionis.
- 28 **E**t quid si collatio facta fuerit motu proprio.
- 29 **U**nionibus Papa non concurrit derogare vacationibus per obitum, sed ex causa rezignationis dantaxat.
- 30 **C**layulus suspensus quarumcumque unionum in litteris rezignationis suspendit etiam uniones factas Seminario. Unio de beneficio viventiis valet, sed suspenditur si contingat illud resignari & resignatione, & admitti per Sedem Apostolicam, ibidem.
- 31 **U**nire non potest Episcopus benevolentiam reservatum dispositions, seu ordinatione Apostolica.
- 32 **I**dem in reservato collationis vel provisioni Papæ, si reservatione sit perpetua.
- 33 **U**nire potest Episcopus ex Concilio Tridentino beneficia curata vel non curata cum curatis qualitercumque sint reservata vel officia.
- 34 **E**t quid in reservatis dispositioni vel ordinationi Apostolica.
- 35 **U**nire potest Episcopus dignitati curata aliam dignitatem.
- 36 **N**on tamen unire potest Hospitalia etiam dentur in iurisdictione & in eo nulla exercetur Hospitalitas.
- 37 **U**nire potest Episcopus beneficia simplicia etiam reservata vel officia præbendis Cathedralium vel Collegiarum Ecclesiæ.
- 38 **I**tia Seminario Clericorum.
- 39 **E**t quid potest decreta Clementis VIII.
- 40 **C**ardinalis Episcopus an unire potest Seminario ante vacationem ea beneficia, quæ si ipso vivente vacarent non obstantibus reservationibus ad suam collationem pertinerent, & n. seqq. usque ad n. 47.
- 41 **U**nire potest Episcopus in uno Concilio Seminario Clericorum beneficia etiam tempore unionis reservata vel affecta, n. 43.
- 42 **C**lementis VIII. decretum de beneficiis officiis Seminario.

Prosperi Fagnani in quintum Librum Decretal.

192. chivisse multis magno dicens id posse Episcopum, ut saltem valeat, in quantum valere potest, non autem praetudicium Papae quoniam conferre possit; allegat cap. Cum tempore, de arb. c. Inter dilectos, de fid. infir. & arg. c. Si Abbate de verb. signif. & tenuerit aperte Domini de Rota, decr. 658. alia 6. de reb. Eccles. non alienan. in antiquis huc sunt verba; (Dic quod unio potest fieri de beneficio reservato quia tamen non habet suum effectum, quia Papa conferat ratione sue reservationis facte, sed potest dum non vacabit in Curia, dicta unio habebit suum effectum; ita tenet Rota.) Hoc hic. Et item firmat Anæas de Falcone, in tract. reservar. in 4. qu. principali, in 23. effig. in print. Staphil. de litter. græt. in 2. forma mandat. n. 7. Mandat. reg. 12. q. 5. n. Et quamvis Card. in Clem. fin. in 9. q. de reb. Eccles. non alienan. dicat hanc questionem contingue oīne de facto & Joannem vigesimum secundum determinasse unionem non tenere etiam facta est per Legatum de Lateræ, quia ex ipso quod Papa reservar. videtur prohibere cuiuslibet inferiori ne disponatur illo & ideo non posse unire: Subdit tamen unionem carcer effectu, donec Papa contulerit & profluvius Apostolicus beneficium dimiserit; unde potest dici unionem simpliciter tenere nisi Papa utatur reservatione conferendo beneficium quia si utitur tener collatio & uno suspenditur, ut hic per Mar. Soc. d. n. 64. qui etiam refert ita confutat Calder. conf. 3. sub titul. conjectur.

193. Quo declaratio multo magis habetur locum si Papa dedidit litteras ad certainam præbendam primò vacatram: quandoquidem unio non fortiter effectum in præjudicium expectantis, sed maneres in suspensiōne ad illius obtutum vel resiginationem: nam si Episcopus potest unire beneficium viventis non ut itaunum effectum fortior, sed potest quia illi beneficium dimiserit. Clem. 2. de reb. Eccles. non alien. multo magis unire potest beneficium expectantis sive illius prædictio: sic Gambar. in tract. de offic. & postulat. lib. 5. in titul. de postulat. Legat. in unendo n. 61. & Rebuff. in præsis benefic. in titul. de unio. beneficior. na 3. & hoc in effectu intendit Abb. hic n. 7 dum dicit per unionem Episcopi, non fieri præjudicium ei, pro quo Papa reservavit, argum. c. Ut Nonfras de appell. s. Si eo tempore de elect. lib. 6. Unde valebit uno, & habebit effectum sicut illi dimisit beneficium, pro quo Papa fecit reservationem, licet aliud videatur fuisse Cardinal. hic numer. 7.

194. Ceterum adverte, quia predicta declaratio vendicat lib. locum, quando reservatio, vel gratia expectativa præcofice unionem: tunc enim quamvis unio subiicit, suspenditur tamen illius effectus quoque virüs Apostolicus beneficium dimiserit, ut superius conclusum est: fucus vero si unio præcesserit reservationem, vel gratiam expectativam, quia tunc si potest unionem factam ab Episcopo ex legitima causa antequam fortatur effectum Papa idem beneficium referat, vel affiat, & mortuo Rectore illud conferat non facta mentione unionis, non valet collatio, ut tenet Domini de Rota decr. 3. de ter. permata. in antiquis rationibus, quia alia posset contingere, ut unio remaneret ineficit propter frequentes imprestatios: quod efficit absurdum, cum humani modi unio initiatucausse necessaria, quam non est verisimile, ut Papa voluntè tollere, nisi hoc in litteris prefficit. Et quamvis Rota videatur hoc intelligere quando Papa dedit litteras ad supplicationem partis, tamen Nonfras, in rep. cap. Postulati in 26. col. vers. Credorem, de reff. tenet exprestis collationem Papa etiam factam motu proprio non valere, nisi fiat mentio de unione, quia Papa non intendit per sua litteris præjudicare juri alterius queficio, non capimus hoc in litteris, sive sit præjudicium exticulum, sive dilatuum, ut patet in c. Quamvis, & c. Si preter de reff. lib. 6. & Genitium sequuntur Marianus Scrin. in rep. ejusdem & Postulati col. 46. & Feli. in cap. In nosra num. 23. in 16. corollario de reff. & Bœv. decr. 346. ad fin. Porro in præficationibz beneficiorum vacantium per obtutum Papa: non confutet derogare unionibus, sed in vacantiis ex causa resiginationis ponit in litteris clausulam suspensivm quarumcumque unionem per quam quidem clausula suspendi etiam uniones factas Seminario in vim Conclii Tridentini, id est non esse impeditum quoniam resigntarius in possessione beneficij perseveret, censuit S. Congregatio ejusdem Concili Interpres. Item cum in una Holtum, dubitatum fuerit an vigore cap. 15. effig. 24. possit fieri unio de beneficij viventis, nempe ante vacationem sine tamen obtinentem præjudicio. Relipsum est posse fieri tamen si beneficium viventis uitum contingent resigntari & resignationem per Sedem Apostolicam admitti unionem pro illa vice suspendi.

195. Secundo declaratur sedem conclusio, ut procedat si Papa reservaverit beneficium sue collationis, seu præficationis; fucus si lux dispositioni, quia cum dispositione verbum sic aptum comprehendere etiam unionem, Episcopus unire non

obstante. Hic hic: & hoc quoque tempore inspecto in hoc speciali casu approbat facultas uiciendi beneficij reservata quam Episcopi habent à jure communis, abque limitationibus seu declarationibus, de quibus supradicta, num. 23. & 29. Neque vero uniones in casibus supradictis cadunt sub regulam revocatoriam unionum Sanctissimi Domini Nostris Urbani VIII. que habetur in Bull. tom. 4. pag. 10. quoniam hic excipiuntur uniones factæ Concilii Tridentini auctoritate.

196. Tertium denique tempus est post Decretum Clementis VIII. haec de re editum; nam cum in Sacra Congregatione Concilii qualiter fuit unio beneficiorum affectiorum facta etiam ante vacationem debet censeri invalida ab obviandis fraudi quia in finili unione ab Ordinario committitur; & an provisus Apostolicus illorum fit mittendum in possessionem die 12. Februario 1612. Sacra Congregatio censuit de exercito ad obviandum fraudibus oportere decernit ut non possint etiam ante vacationem uniti Seminario beneficia quia obtainente persone quia ob familiariatem Cardinalium vel aliam rationem tales sint, ut quocumque mensa decendant, certum sit ea fore affecta Sedi Apostolica. Carterum in præteritum nihil statundum. Die 26. Februario 1602. Sanctissimus Dominus Notus ex sententi Congregationis decrevit, ut superius est adnotatum. Itaque inspecto hoc tempore quadam uniones quae sunt Seminario funditus sublata est facultas quam Episcopi habent a jure communis & à Concilio Tridentini uniendo beneficia reservata vel affecta; sed in aliis unionibus quae sunt in vim, cap. 5. effig. 21. & cap. 15. effig. 24. salva manet Episcoporum facultas, cum ex Decreto Clementis non reservari sublata.

197. Quero an Cardinalis Episcopis habens indultum non obstante Decreto Clementis VIII. unire possit Seminario ante vacationem ea beneficia quia si eodem Cardinali vivente vacante non obstantibus reservationibus vel affectiōbus Apostolicis ad hanc obitum.

Supradicti nunc respondere ad ea que in voto Rotæ in contrarium afferuntur.

Et primò non obstat quod ex Concilio non licet Episcopis unire Seminario beneficia effecta tempore unionis, nam respondetur contrarium declarasse S. Congregationem ac Simpos Pontificis Plim V. & Gregorium XIII. & declarationes quae afferuntur in contrarium, emanarunt post Decretum Clementis & non ante. Hoc autem Decretum non obstat Cardinali cum habeat indultum, quod removet obitacula reservationum, ut dictum est.

Non obstat secundò, quod indultum non disponat de beneficiis vacantes, sed tantum de vacantibus hic, cum vacare contingit, nam respondetur, in modo indultum non disponere de vacantibus, sed de vacantes: hoc enim propriè important illa verba, quia vacare contingit, quae sunt futuri temporis & excludunt vacantia, ut tradit in specie Oldadr. conf. 310. incip. Themat. tale est vacante Præpositura, ubi respondit indultum de percipiendi fructibus primi anni beneficiorum quae vacare contingit, non comprehendere beneficia vacanta, sed vacanta.

Non obstat tertio, quod etiam in Cardinali cesseret ratio fraudis considerata in decreto Clementis, tamen decretum ipsum in sui generalitate cessare non debat secundum Bald. in cap. 150. n. 16. 1. respondetur enim hoc solum posse procedere quando causus est comprehensus in verbis legis, tunc enim si cesseret aliquando ratio legis impulsiva, tamen lex cessare non debet, ut in exemplo Calphurnia de quo in l. 1. §. 1. ff. de postul. Ideo si aliquis Episcopus non Cardinalis unire beneficium reservatum, tamen id faciet sine ulla fraude, non tam propter eius unio efficit validi, secundum est cum causus in verbis legis non comprehenditur, nam tunc si nec in ratione comprehendatur, certum erit legem ad illum causum non pertinere, ad l. 1. §. 2. Toties, ff. de dann. inf. causus autem Cardinalis voluntè unire beneficium, quod si vacaret, certum non efficit affectum Sedi Apostolica, sed potius ad suam collationem pertinere, non solum non comprehenditur in ratione, sed nec in verbis Decreti Clementis, ut jam diximus. Ergo non procedit hoc casu argumentum a ratione legis ceßante. Proterquam quod Baldus reprobat Feli. in c. 3. quondam, §. circa reddendam sub numero 1. de reff. & tamen Baldus non loquitur ubi ratio est expressa in lege, tunc enim è ceſſante, cefſat legi diſpoſitio, ut idemmer Baldus tradit in dicta lege Non dubium, numero quinto post Bart. hic n. 9. cod. de leg. Din. in c. fin. n. 12. & seq. derig. jar. in 6.

Ac denique non obstat quod indultum non dei Cardinali potest esse uniendo, sed solum collationi, quod fuit probatur in eodem voto, nam respondetur Cardinali Episcopum habentem indultum, non unire virtutem indulti, sed sūndem orationis facultate quam habet a jure communis & à Concilio, indultum enim hoc tantum facit, id est removet obitacula & c. 3.

Prosperi Fagnani in quintum Librum Decretal.

- 190 *et non uniuscunus expenditur, & n. seq.*
 41 *Indulsum Cardinalem non amplias potestem ordinariam conferendi, sed praeferat tollendo obsecula & n. 46.*
 42 *Causa eventus attendi & considerari non debent.*
 43 *Verba, vacare contigit, sunt futuri temporis & excludunt vacantia, & n. 44.*
 45 *Ratione legis cessante, omnes illius dispositio.*
 47 *Cardinalis Episcopus habens indulsum an unire possit Seminario beneficia duplice reservatione personali reservata vel effecta non obstante Decreto Clementis VIII. & n. seq. sicut ad n. 51.*
 48 *Indulsum Cardinalem non comprehendit beneficia reservata duplice affectione personali, seu coequali, & numer. 50.*
 Et quid si reservationes sint dispare, ibidem, vers. Sin autem.
 49 *Littera Domini Nostri Urbani VIII. Declaratoria Decreti Clementis VIII. de beneficiis affectis Seminario non uniuscunus referuntur.*
 51 *Unio beneficii litigiosi facta Seminario ad prescriptum Concilii Tridentini an sit valida necne, & n. seq. usque in fin.*

Sicut unire. Abbas Monasterium suum alteri Monasterio subiungere vel unire non potest sine autoritate Diaecfani, eiusdem de Metropolitano consenserunt. Hoc dicit. Dividitur in tres partes. In prima ponit quamdam similitudinem. In secunda narrat factum, quod infirmari mandat hic, Cum itaque. In tertia solvit obseculum hic, Non obstante. Nota primis ex principio textus similitudinem & proportionem inter potestem Papae & potestem Episcoporum, nam quemadmodum spedit ad Papam unio & subiectio Episcopatum in Ecclesia universali, ita ad Episcopatum pertinet unio & subiectio inferiorum Ecclesiarum in sua Diaecfia, ut hic est casus. Unde videtur datum posse argumentum, ut posse Episcopum in Diaecfia fuisse quicquid potest Romanus Pontifex in tota Ecclesia; quod non est verum secundum Vincentium & Petrum de Anchar. hic in primo not. & scripti latissime in cap. 1. num. 28. supra de offic. ordin. similitudo enim hic posita, ut advertit Cardin. n. 3. in 1. oppof. in hoc confitit quod fuit Papa Iulius potest Cathedrales Ecclesias unire privativè ad Episcopos, ita Episcopi foli unire posse Ecclesias seu Diaecfias privativè ad inferiores Prelatos. Atque ita similitudo inducit nos ad comparandam potestem Episcoporum quoad magnitudinem, sed quod excludendos inferiores, in reliquis autem similitudine non est omnino, nam in unioni Episcopi requiritur causa, ut in c. 1. de his quae sunt in Prelatis & c. 1. de reb. Eccles. non alien. sed Papa etiam sine causa potest secundum Card. ubi supra & Abbatem in 2. not. Praterea Papa potest Episcopatus unire sine aliquid confilio vel consensu, c. causa per modum & c. per principalem q. 9. q. 3. & arg. c. fin. infra eadem. Episcopus hoc non potest abique consentire. Capitulo, ut textus in c. Paforali in fine de donat. & hodie est expeditus in clem. si una p. reb. Eccles. non alien. Rota d. 133. n. 2. q. 3. & 10. part. 2. divers. ubi plene video de hujusmodi consensu quam differentiam constituit hic Vincent. & post eum Hoft. & Joan. Ambo n. 1. in verbo, ita Henr. Boich. in princ. Card. n. 3. in 2. oppof. Anch. n. 1. & Abb. n. 2. subdit tamen Vincentius nec Papam confueville hic & alia ardua sibi reservata expedire sine confilio fratribus 4. fuerum, id est Cardinalem, neque hoc facere posse de potestate ordinaria, c. Novit, supra de his quae sunt in Prelatis. licet secus sit de potestate absoluta, ut c. Propofuit, supra de concess. p. reb. quod singulariter dictum sequuntur hic totidem verbis Hoft. Joan. Andr. & alii proxima citati. Quibus suffragant Canonem & Doctores qui afferunt decere Papam & honestum esse Cardinalem confilia adhibere, non autem illum omnino ad id compelli, c. Fundamenta, §. Decet & hic glossa in verbo contingat de elet. lib. 6. glossa 1. in c. ad Apofolica, & de re jud. cod. lib. Joan. Monach. in c. super eo de haret. in 6. qui tamen adiicit in his arduis Collegium Cardinalem esse in pofitione, ut iporum confilia exquirantur. Felix. Dec. & Bero in reb. supra de confit. Tum vero de his vide Card. Paleot. in traſt. de Sacr. Confif. confit. par. 1. q. 3. uberrimè differentem. In primo articulo quo fenu accipiat plenitude potestatis Papa & in quo differat ab ordinaria. In fecundo, an Papa de potestate ordinaria teneatur in arduis confundum aut confilium Cardinalem adhibere. In tertio & quarto quid si utatur plenitude potestatis. In quanto & sexto, an jure Divino vel naturali au Gennitum teneatur in arduis eorumdem confilium exquirere. In septimo, an si non requiratur, actus ab eo gefus redditur nullus. Et in octavo, an ubi confilium requiratur, teneatur illud fequi.

5 Secundo nota, duos casus Papa reservatos, videlicet unionem & subjectionem Episcopatum, ut hic per Joan. Andr. in princ. qui suppet verbum tantum, Bur. Card. & Anch. omnes n. 2. Abb. & Mar. Soc. ambo in 1. not. con-

Dé excef. Praefat. c. Sicut unire.

de verb. signif. ed. lib. & in c. cùm nullus in fin. de temp. Ordn. lib. 6. Ipse autem dicit hoc procedere in unione locorum exemptorum ad invicem facienda & que subiungit immidiata Papæ, fœci si ali, quia tunc sufficit consensus illius cui sufficiat, nec requiri licentia Papæ. Quod intelligit verum Cardinalis quicquid fœci ipsi pleno jure, tunc enim intelligitur habere quasi jurisdictionem Episcopalem secundum ea que dicuntur infra in ultimo notabilis 3. & sequitur Marianus Socius in tercio quæfione ejusdem articuli quarti, num. 60.

12 Ultima nota, Abbates non posse Ecclesias unire vel unam alteri subiungere quantumcumque Ecclesie ipsa ad illos spectente pleno jure, cum hoc in Episcopale, ut formiter hic dicit Innoc. quem totidem verbis sequuntur Abbas antiqui in princ. ver. & nota, Joan. And. n. 2. in verbo Unio, Collectar. n. 7. Henr. Boich. post princ. verb. & nota, But. n. 4. Card. n. 3. in 2. oppof. Anch. ed. n. & Mar. Soc. in 2. not. Idem firmat Hoft. in c. Quid nonnulli in verbo Parochiales, supra de Cler. non refid. Archid. in c. cùm singula in verbo Annexe de prab. lib. 6. gloss. Joan. And. in clem. si una in verbo Episcopum, de reb. Eccles. non alien. de quo est hodie causus in clem. Ne in agro. §. Ad huc de flat. Monach. secundum glossam hic in verbo ordinariis 3. & ita communiter tenere Doctores antiqui, teatitur hic Mar. Soc. in 3. art. princ. q. 7. n. 41. quod procedit, etiam Abbes seu alii Episcopi inferiori non exempli, secundum Zenzelium, Guillelmum de Monte Lauduno in clem. unica super ver. apertient, de Jupl. ngl. Praefat. & Henr. Boich. ubi fœci. Rursus hoc vindicat sibi locum, etiam in inferiori in certa parte Diocesis habeat quasi Episcopalem jurisdictionem juxta terminos, c. Auditus de praef. quia nihilominus non potest unire, ut tenet Card. Inc. cit. alegans gloss. in d. clem. § unica & Innoc. c. cum dilectus in glo. in ver. Joannis dixit de Convent.

Verum Abbas hic n. 3. sic distinguunt. Aut inferior vult ex sua potestate ordinaria hanc unionem facere & non potest, quia haec tanquam graviora fols Episcopalis sunt reservata, ut hic. Fallit ubi Praefatus inferior praefaciens hanc potestatem intendit, est enim praeficiibilis, cum tibi jurisdictionem, ut in c. Accidentibus, infra de privil. & voluit glossa not. in clem. Ne in agro. §. ad huc in verbo ordinariis, de flat. Monach. quam hic sequuntur Zenzelin. Guillelm. & Card. & Domini de Rota dec. 1. n. 1. de offic. Legat. in novis & dec. 2. n. 2. ed. tit. in antq. & post alios Mar. Soc. hit in 3. art. princ. q. 9. n. 46. & seqq. Aut inferior Praefatus vult unionem facere auctoritate speciali, ut quia in illis Ecclesiis competit fols jurisdictione quasi Episcopalis ex prescriptione vel privilegio & potest, nam cum habeat quasi Episcopalem jurisdictionem & unire sit jurisdictionis Episcopalis, unice unire potest; & circa hoc dat regulam, quod omnia pertinencia ad Episcopalem jurisdictionem explicari possunt vel inferiorum Praefatum habentes in loco jurisdictionem quasi Episcopalem, ad hoc glossa notab. in clem. i. in verbo proprii, de flat. Eccles. non alien. nota Innoc. in c. 2. supra de translat. & Feder. de Sen. conf. 14. incip. Monachus Perinus n. 4. Atque ita communis opinio antiquorum in hac questione secundum eum non videtur vere, nam si Ecclesia sit inferior pleno jure subiecta, viderit hic inferior habere jurisdictionem quasi Episcopalem, facit textus in c. Quid nonnulli in c. q. cum ubique notab. infra de privil. & in c. unio de Capel. Monach. & in c. cum fœci in fin. de haret. & in hoc relder Abb. quem totidem verbis sequitur hic Mar. Soc. in 3. art. princ. q. 7. n. 41. & seqq. subd. hoc per opinionem confundile Dionisium de Perino conf. 51. quod incipit Vido quidam exemplo ubi ait. Sicut Episcopo cum Capitulo est permisum prebendas minores ac etiam dignitates dividere, unire & mutare) ut in c. cum accessibent, supra de Confis. & hic eodem modo Abbati aut alteri inferiori qui est exempli & habebat Ecclesiis pleno jure subiectas vel dignitatem jura Episcopalia obtinere secundum Innoc. in c. cùm inter, supra de re jud. in c. volentes de privil. lib. 6. & hanc posteriori sententiam alias probavit Sacra Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretam, centum enim inferiores Episcopo non posse unire, nisi hanc facultatem legitime prescripter, aut ex privilegio in Ecclesia sibi pleno jure subiecta jurisdictionem quasi Episcopalem habent in omnibus & per omnia, alioquin unionem ab Episcopo faciendam esse cum consensu ipsius inferiori & Capituli. Alias tamen consulta, an Abbes exempli qui jurisdictionem ordinariam quasi Episcopalem habent, possint si secularares & Collegiates Ecclesias obtineant, facere uniones sicut possunt Episcopi ex capite decimo quinto, sessione 24. Relpondit non posse Abbatem hujusmodi, sed Episcopum tantum si Collegiates est insignis & obseruantur alia praescripta in dicit cap. decimo quinto.

13 Quero an Episcopus possit unire beneficia propter suam negligientiam ad Seuum Apostolicam devoluta.

161

Pro parte negativa adducitur primò textus juncta glossa in c. fit ibi absens de prab. lib. 6. Textus decidit Episcopum non posse conferre beneficium absentis collatum ante illius diffidum, glossa in verbo personam quaris, an Episcopus possit de hujusmodi beneficio ordinare per viam unions; & solvit non posse, cum eadem sit ratio, ergo secundum glossam cui subtrahitur ad tempus potest conferendi, subtrahitur etiam potest unire ob identitatem rationis & Geminiani hlc col. 6. in princ. in verbo personam. (Nota, inquit, istam glossam que volt quid beneficium quod Episcopus ad certum tempus conferre non potest, non posse illud unire.) Quod nota, quia fact quod Episcopus non possit unire beneficium devolutum ad Papam propter eius negligientiam; qui cum ipse non possit conferre donec semel Papa contulerit, ut in c. pen. de supp. negl. Praefat. ergo interim non videtur quid possit unire, ut fœci ita glossa. Deinde pro hac parte adducitur ratio, quia quod non licet directe, non debet licere indirecte, sed per obliquum, in regula cùm quid anā sit prohibetur &c. lib. 6. sed Episcopus non potest directe impetrare Papam in collatione facienda, ut in d. c. pen. ergo nec indirecte uniendo, nam uno infert in collationem, unde prohibita collatione & uno centetur prohibita per quam ad collationem perveritur, ut l. Grat. ff. deponit.

In contrarium facit qui Episcopus potest quod est plus scilicet unire Ecclesiam non vacante, invito Rectore, ut in Clem. final. de reb. Eccles. non alienam, ergo multo fortius vacante. Item Episcopus potest Ecclesiam sic devolutam commendare, donec per Papam fuerit ordinata, ut notant Archid. & Joan. And. in c. Nemo, de elec. lib. 6. ergo si Episcopus videt per commendam temporalem confundi non posse statu Ecclesie, poterit facere perpetuam: Praeterea unio concernit proprietatem beneficij, collatio verò titulum, ut hic notant Doctores; quamvis ergo Episcopus per devolutum ad Papam perderetur jus conferendi non tamē perdidit jus intendit, quia ex diversis & separatis non fit Illatio, ut l. Si domus, ff. de servit. urbaner. prædict. Ac demum unio non est actus omnino voluntarius sed requirit causam utilitatis vel necessitatis, alia non valent. Clem. i. cum hic notab. de reb. Eccles. non alien. Rota, decif. 12. incipit. Nota quod anno, in antiquis, ergo nemo debet Episcopum accusare si templum Dei edificat, quin potius effet meritis redargendus de negligentia si unionem non faceret subfinita causa. Ex quibus concludendum est Episcopus posse unire etiam beneficia devoluta, dummodo tamen hoc faciat causa subfinita & non in fraudem & ita confundit Feder. de Senis conf. 11. incipit. Amice charifina, circa fin. ver. Item queritur, ubi responderit ad glossam, in d. c. Si tibi absent, de prabend. lib. 6. & eum referunt & sequuntur Petr. de Anch. in c. Nulla, num. 5. No sed vacan. Joan. de Imol. in c. circa fin. eod. titul. Gem. & Franc. in d. c. Si tibi absent, in glossa in ver. Personam, Butr. lib. n. 10. Anch. n. 5. Abb. num. 6. & Marian. Socin. in 4. articulo principali, q. 9. num. 67. ubi transcribit verba Ancharenzi in d. c. Nulla, non facta illius mentione.

Ceterum adverte, quia etiā communis opinio sit unionem esse validam, tamen suspicatur illius effectus donec vixerit, ut cum Papa contulit beneficium ad se devolutum; & ita est ex mente Feder. & aperte declarant Philip. Franc. in d. c. Si tibi absent, n. 11. ubi allegat Cardinalem in Clem. in 9. q. de reb. Eccles. non alienam, licet Cardinalis non loquatur in devoluti, sed in relativis, ut dicam infra, numero. 23.

Secundo. Quero, an Episcopus unire possit beneficia Sedti Apostolicis reservata vel affecta.

In hoc articulo diversa iura prodierunt; unde factum est ut pro varietate temporum varie quoque emiserint opiniones. Ego vero ut omnia complectar, exitimo tria tempora distingui.

Primum tempus est iuri communi & secundum hunc communiter tenetur Episcopum posse unire, quia etiā per reservationem ei ablati fuerit potestem ordinandi beneficium quod collationem, quæ respicit titulum, non tamen ablati quod unionem quæ respicit proprietatem ut dictum est in questione precedentibus. Atque hujus sententiae imprimis est Collectar. lib. n. 6. & post eum Card. ed. n. ubi reddit supra dictam rationem, quia Papa referavit respectu tituli, sed unius non disponit respectu tituli, sed respectu proprietas; unde Papa referendo videtur prohibuisse solam collationem, unius autem non confert, & sequuntur Petrus de Anch. n. 5. Abb. n. 7. & Marian. Socin. in 4. art. principal. q. 9. n. 64.

Recipi tamen hec concilio tres declarationes.

Primum enim declaratur ut quavis uno subficiat, tamē non fortior effectum, sed suspendatur donec pro illa vice consumpta fuerit referatio Apostolica per provisum Papæ, ita est ex mente Collectar. d. n. 6. Dum sit se-

impedimenta reservationum, ita ut Cardinalis Episcopus liberè possit & abesse impedimento uti sibi facultate ordinariæ, ut nos Joannes Monach. & Gemin. in e. eum aliquibus de re script. in 6. ubi dant exemplum de vincit, cuius manus pœdæque ab aliquo exfolvantur, graditur enim & reliqua agit iuia, non autem solvantur; & extant vulgatae decisiones Caffad. & Crete. superius relate n. quadraginta primo.

47 Juxta predicta quzo, an Cardinale Episcopus qui, ut prefatur, habet indulcium, non obstante Decreto Clementis VIII. unire posset Seminario beneficia dupli reservatione personali reservata vel affecta.

Solutio pendit ex dupli inspektione, altera est an hujusmodi Decretum comprehendat S. R. E. Cardinales, cum de

illis expressum mentionem non faciat, altera quatenus illos comprehendent, an obliter Cardinali Episcopo habenti indulcium quoniam unire posset reservata dupli affectione personali, quippe ea que sententia Rotæ induito non comprehendendunt, ut apud Caputq. ex decr. 8s. part. 2. Egidius decr. 42s. & tradit Mandol. praxi signat, grat. in verbis Iudicatum conferendi, vers. an autem; & fuit plenè refolum in votu D. Ubaldi & Verofippi Rotæ Auditoriorum in Causa Cæfalenæ anno 1615, ubi dixerunt hoc habere locum, non obstantibus claustris generalibus & praogantibus, qui non includunt ea quae Papa non efficit de facili confessuris. Sed in fine ejusdem voti distinctionem inter geminas reservationes personalis seu consuebat, veluti si beneficiis obtinens sit familiaris Papa & Protonotarius; & tunc dixerunt indulcium non extendi ad beneficiis reservatis haec dupli reservatione, unde cum ministerio propriæ qualitatis restringit ad reservationem personali. Sin autem reservationes sint disparates, videbatur realis vel utrache personali una tamen altera inferior, ut si beneficiarius sit familiaris Papa & Cardinals, potuisse haec dupli reservatione personali obtinere, velut si beneficiarius sit familiaris Papa & Cardinals & quocumque alio predicta Cardinales comprehendit & comprehensio; predictoque Cardinales & quocumque alio predicta Indulca Apostolica conferendi predicta beneficia reservata seu affecta & de eidem disponendi habentes, non potuisse haec tenus post predictum Decretum Clementis prædecessoris, nec in posterum posse in vim illorum nec vigore ejusdem Concilii aut alii etiam autoritate eorum ordinaria, prætextu quod ex predictis indulcitis extinctæ & sublata sunt reservationes & affectiones eadem beneficia quoniam libenter tempore unionis reservata vel affecta unire etiam Seminariis predictis puero, nec de his per viam cajuscumque unionis, suppositionis vel applicationis disponere, nec etiam in vim predictorum Indulctorum reservata & affecta conferendi ac de eis de ipsi videntur non posse conferre beneficia dupli reservatione personali reservata vel affecta; praefentes quoque litteras de subreptionis ac obreptionis seu nullitatis ratio non teneat intentionis defectu, etiam ex eo quod Seminaria & quicunque & cajuscumque statu, conditionis, gradus, qualitatibus ac dignitate etiam Ecclesiastice desuper interesse habeat, vel habere prætentades ad hanc vocati non fuerint, vel premisisti non conferenter, notari, impugnari, redargiri, aut in iure vel in controvertientiam revocari non posse; sique & non aliter per quocumque judices ordinarios & delegatos etiam Sacri Palati Apostolici, Caſarum Auditores ac S. R. E. Cardinals eorumque Congregationes & quocumque alios speciali expellente indigentes judicari, definiti & interpretati debere, sublata eis & eorum cuilibet quavis alter judicandi seu interpretandi facultate & autoritate, ac irritius & inane si fecis super his a quicquam quavis autoritate scienter vel ignoranter contigerit attenari discernimus. Non obstantibus premisitis omnibus & singulis ac Configurationibus & Ordinationibus Apostolicis, etiam in Concilii Generalibus editis, regulis Cancelleriarum & quatenus opus foret etiam illa de nouo collendo jure quæstio exterius contraria quibuscumque. Quorum omnium & singulorum tenores caruendim litium & casparum etiam haec tenet pendentium statim & merita ipsorumque beneficiorum nuncupationes, circuaciones & qualitates partim colligantur necnon iudicium nomina & cognomina; Tribunaliumque & Congregationum praesentias & facultates exterius hinc forsan exprimenda & inferenda pro expressis ac de verbo ad verbum inferens haberi volumus. Datum Rome apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Pictoriorum die 15. Iuli 1642. Pontificatus nostri anno decimo anno erigendum, nihilominus postea prætextu Indulctorum Apostolicorum conferendi beneficia reservata vel affecta per Romanos Pontifices Prædecessores nostros ac etiam per nos aliquibus personis, praefertim S. R. E. Cardinalibus consuefatum, excusato precepto Clementis prædecessoris de facta impedita fuit & impeditur, quoniam Cardinales indulcias conferendi & disponendi de reservatis vel affectis habentes afferunt se non esse in predicto Decreto comprehensos tanquam in eo expressæ non nominatos & ulti tam ipsi Cardinals quoniam illi qui ex predictis Indulctis Apostolicis habent facultatem conferendi reservata seu affecta ac de eis disponendi, nequid prætextum Indulcta hujusmodi continere facultatem disponendi ex eidem beneficio, etiam per modum unionis & extinctionis in prejudicium perpetuum Sedi Apostolica, que illorum propriae perpetuo privata remaneret, sed etiam ex ipsi Indulcta esse sublata & extincta reservationem quicunque, id est autem autoritate ordinariæ posuisse & posse per eos fieri eorumdem beneficiorum uti non reservatorum nec effectorum unionem; Decretaque Concilii eis concedere facultatem unendi etiam reservata eisdem Seminariis. Quoniam etiam in Pontificatus recentioris memoria Pauli V. etiam Prædecessoris nostri haec tenet ex viro diuorum Rotæ Auditoriorum fuerit Dataria observatum & obseruerunt beneficia dupli reservatione personali reservata vel affecta.

URBANUS PAPA VII.

Ad perpetuum rei memoriam.

49 Q Uamvis felicis recordationis Clemens Papa VIII. præcessor noster accepto quod siquies Ordinarii beneficia Ecclesiastica in suis membris vacanta & alias dispositioni Apostolica non reservata sibi beneficiis conferbant, illa vero quod reservata erat, Seminariis puerorum rapere unebat, ad evitandum hoc Sedis Apostolicae prejucidium per eius Decretum prohibuerit ne uniones beneficiorum Ecclesiasticorum dispositioni Sedi Apostolica temporis quo uniuersit, reservatorum vel effectorum fieri posset etiam illa vigore Decretorum Sacri Concilii Tridentini in favorem Seminariorum puerorum ad prædictum ejusdem Concilii erectorum sive erigendum, nihilominus postea prætextu Indulctorum Apostolicorum conferendi beneficia reservata vel affecta per Romanos Pontifices Prædecessores nostros ac etiam per nos aliquibus personis, praefertim S. R. E. Cardinalibus consuefatum, excusato precepto Clementis prædecessoris de facta impedita fuit & impeditur, quoniam Cardinales indulcias conferendi & disponendi de reservatis vel affectis habentes afferunt se non esse in predicto Decreto comprehensos tanquam in eo expressæ non nominatos & ulti tam ipsi Cardinals quoniam illi qui ex predictis Indulctis Apostolicis habent facultatem conferendi reservata seu affecta ac de eis disponendi, nequid prætextum Indulcta hujusmodi continere facultatem disponendi ex eidem beneficio, etiam per modum unionis & extinctionis in prejudicium perpetuum Sedi Apostolica, que illorum propriae perpetuo privata remaneret, sed etiam ex ipsi Indulcta esse sublata & extincta reservationem quicunque, id est autem autoritate ordinariæ posuisse & posse per eos fieri eorumdem beneficiorum uti non reservatorum nec effectorum unionem; Decretaque Concilii eis concedere facultatem unendi etiam reservata eisdem Seminariis. Quoniam etiam in Pontificatus recentioris memoria Pauli V. etiam Prædecessoris nostri haec tenet ex viro diuorum Rotæ Auditoriorum fuerit Dataria observatum & obseruerunt beneficia dupli reservatione personali reservata vel affecta.

Primo, quia multorum sententia est, beneficium ratione 50 liti confari effectum quod centent Probus ad Monach. in e. 1. n. 8. ver. Idem die de reservatis Sedi Apostolica & affectis ratione litigii, & offici Leg. in 6. Mandol. in proem. regul. Canceller. q. 5. n. 9. ver. Affecta etiam causatur ratione liti. Samen. in reg. de imper. benef. vacan. per obit. Cardin. q. 8. ante n. 5. ver. Tegit tamen & n. 7. ver. Postremo facit & Rebutus fuerit concord. rubr. de collat. §. Volamus in verbo Affecta, fol. 45r. quorum opinio si vera est, hic calus deciditur expressis verbis nec Conclit, quibus datum facultas unendi beneficio etiam reservata vel affecta.

De excessi Praelat. c. Sicut unire.

53 Deinde, et si multi sentiant in triplex significatio aliud esse beneficium litigiosum, aliud effectum vel reservatum, ut idem Mandol. in d. reg. de imper. benef. q. 9. n. 5. & Simonet de rebus. q. 10. n. 9. & seq. veritas tamen est longe minus esse beneficium litigiosum quam reservatum, nam per item non abdicatur profis ab Ordinario conferendi facultat, sed suspenditur tantum usque ad litis extum, c. 2. Ut lite peniente lib. 6. & clem. 1. eod. tit. Lis enim est qualiter suspensus & veluti simplex inhibitus temporalis per quam manus Ordinarii ligantur, ut interim non conferant, Gomez in reg. de trien. q. 31. ver. Tamen pace corun. Covar. præc. q. c. 36 n. 7. ver. Omissis. At per reservationem omnipli tollitur Ordinario facultas conferendi & beneficium remanet perpetuū effectum. Extravag. Ad Roman. de prob. & tradit Gomez loc. cit. Itaque si Concilium tribuit Episcopo potestatem unendi beneficia etiam reservata vel affecta quoniam collatio, certum est nunquam ad Episcopum, sed tempore ad Sedem Apostolicam pertinet, longe magis confert attributum potestem unendi litigiosum quoniam proflvio dubium est an spectare debet ad Papam vel ad Ordinarium ratione liti, nam ut ait Simonet. d. q. 10. n. 6. collatio beneficij litigiosi pendet à dubio liti evenatu; & plus juris habet Ordinarius in beneficio litigiosi quod, finita liti, spectare potest ad suam collationem, quā in referendo cujus provisio semper aque indistincte pertinet ad Papam; & magis prejudicium infertur Pace in unione reservari, quod certum est ad ejus collationem pertinere quam in unione litigiosi cujus provisio post liti extum spectare potest ad Ordinarium. Unde in facultate unendi reservata, quod magis est, videtur abesse dubio comprehendi facultas unendi litigiosum, quo minus est, c. Ex parte, ita terzo de decim. I. In eo quod plus & I. In toto, ff. derig. jur. cum concord. de quibus utriusque per Decimum. Praeterim vero, quia Concilium uitur dictio illa etiam, quod inquit habent locum, etiam beneficia sunt reservata vel affecta, de cuius quidem dictio non posse cajusculm est Seminarium. Ac denique quia prohibitus confitit liti oīa non debet certi prohibitus illa unire, etiam circumscripti Concilii dispositione, dummodo uno fixo absque obstatum prejudicium, sic enim videmus beneficia etiam reservata posse ad Ordinario uniri, quamvis conferri non possint, cum uno i speciali proprietate beneficij, collatio verò tenuit. Rota dec. 4. 5. & 6. de reb. Eccles. non alien: in antiquis; & fuit dictum est supra n. 20. & 22. experientia etiam docuit hanc rationem prejudicium Ecclesiasticum proper litigii prærogatione esse parum considerabilem, cum flante lito Papa coauctoritatem possit concedere fabrogationem in iuribus delictorum, ut in regula Cancellariae 19. de fabrig. collig. & hic Glossatore.

Utrum contundendum non est hanc questionem in cau huic 63 valde affuse fuisse jam decimam in Congregatione Concilii, nam cum Decretum f. 18. feb. 24. judecat conferri Parochiales, prævia forma examini per concussum, etiam inquit, Parochialis Ecclesia reservata vel affecta fuerit, dubitatur fuit an fuit ea dispositione comprehendendunt beneficia liti oīa; & quamvis adductum fuisse beneficium non esse reservata vel affecta, sed tantum illorum collationem suspensum esse ac proinde in illo non verificari verba Concilii que de reservatis vel affectis loquuntur, tamen S. Congregatio centuri Decretum d. c. 18. habere locum, etiamque Parochiales litigiosi sunt.

Hec omnia videtur abesse dubio procedere in unionibus factis autem annum. Arverò in unionibus postea factis & in futurum facient longe major est difficultas, nam ut dictum est in praecedentie questione Clementis VIII. die 11. Februario 1632. ad vitandas fraudes ex sententia Congregationis decrevit, ut de cetero non possint uniti Seminario beneficia, que obtineantur persone, que vel ob familiaritatem Cardinalium vel aliam ob causam tales sint quicunque mente decadent, certum sit ea fore affecta Sedi Apostolica: Dubitari enim potest ad decretum quemadmodum subtilis Episcopo facultatem unendi reservata, etiam abulteri facultatem unendi litigiosum.

Vetus videtur abesse dubio procedere in unionibus factis autem annum. Arverò in unionibus postea factis & in futurum facient longe major est difficultas, nam ut dictum est in praecedentie questione Clementis VIII. die 11. Februario 1632. ad vitandas fraudes ex sententia Congregationis decrevit, ut de cetero non possint uniti Seminario beneficia, que obtineantur persone, que vel ob familiaritatem Cardinalium vel aliam ob causam tales sint quicunque mente decadent, certum sit ea fore affecta Sedi Apostolica: Dubitari enim potest ad decretum quemadmodum subtilis Episcopo facultatem unendi reservata, etiam abulteri facultatem unendi litigiosum.

57 excedit longe superat impedimentum liti. Terio judecat unione fortis & effectum, non obstante vacatione in Curia, per quam inducitur reservatio clausa in corpore juris, id est in e. 2. de prob. in 6. & quā nulla in iure maior vel posterior invenerit, ut ait Galileius in decr. 33. de prob. relatus de reg. de trien. q. 31. in primo. Neque his contentum Concilium, adjicat potestem unione hanc debere effectum liti oīa, quicunque Constitutione non obstante, que ve propriè referri possunt etiam ad Constitutionem Bonifici VIII. in d. c. 2. ut liti pendente in 6. per quam si pendit collatio beneficij litigiosi, durante liti. Ita ut proprieate mentis litius Concilii spectemus, non videtur dubitandum quoniam licet Episcopo unire Seminario beneficia etiam etiam litius. Atque ita tollitur objectum quod alius etiam beneficium affectum atque litigiosum, quo uno fundamento Rota in hac Causa Cordubensi iterum ac tertio confitit Concilium comprehendere litigiosi. Revera enim facultas conferendi affecta, quod magis est, utique complicitur facultates conferendi litigiosi, quod minus est.

58 Neque oblat quod in his differunt specie in eo quod est plus, non contineant id quod minus, c. cui de non Sacralitatis de prob. 1. Sollem. & Lustraculator. ff. de jud. & declar. Datus in reg. Sexti. Plus semper, ver. Sed dicendum est. Nam pro solutione conferendunt id quod spectat ad presentem questionem, inter beneficium litigiosum & reservatum duas tantum esse differentias. Prima est, quia prohibitio conferendi litigiosi est temporalis durante liti, prohibitio vero conferendi reservata est perpetua usque ad Papam provisionem. Et haec primam differentiam certum est non esse in specie, sed tantum in quantitate temporis vel durationis, ita ut propterē in facultate unendi, non obstante prohibitione perpetua, abesse dubio comprehendendunt facultas unendi, nonobstante prohibicione temporali, sicut qui potest relegare vel interdicere in perpetuum, multo magis potest relegare vel interdicere ad tempus; & qui potest absolvere a fulpensione perpetua, longe magis absolvere potest a fulpensione temporali, cum hec non diffirant nisi quoniam magis & minus, ut l. Relegatorum, §. Sollem. ff. de interdict. & re-ligat. & l. Moris, ff. de penit. Secunda differentia est, quod in reservacione Papa duo facit, id est prohibet Ordinarii conferendi reservata ibi qui conferendi, in litigio autem non facit nisi unum ex his duobus, id est prohibet Ordinarii conferendi, nemini autem reservata jus conferendi sed illud relin-

quit in suspense & vult pendere à futuro eventu. Et in hoc quoque reservatio non differt a litigio, nisi tanquam magis & minus, certum est enim in reservacione includi illam simplicem prohibitionem conferendi que in litigio, sicut in mixto continetur simplicem. Beneficia enim litigiosum Papa solum prohibet conferre, reservatum enim non solum prohibet, sed ultra vi procedendo sua dispositione reservat, atque ita reservatio includit causum litigii, sed illud excedit gradu, unde facultas, unendi reservata omnino comprehendit facultates unendi litigiosi, cum haec ut diximus, non diffirant nisi ut magis & minus, ut in capite Plus super, de regulis juris in iure, & hic nota gloria, Joannes Andreas & Doctor.

59 Sed objicer. Major ratio prohibitionis est in litigiosis quam in reservatis, ne felicit proprie novos adversarios qui malitiosi intendunt beneficia etiam reservata vel affecta quoniam collatio, certum est nunquam ad Episcopum, sed tempore ad Sedem Apostolicam pertinet, longe magis confert attributum potestem unendi litigiosum prorogari contingat, ut legitur in d. c. 2. ut liti pendente in 6. ergo facultas unendi reservata non includit litigiosum.

At respondet hanc rationem posse quidem considerari in collatione, sed non in unione. Primi quoniam uno fieri potest etiam in vita colligantur, ut clem. 2. de reb. Eccles. non alien: quo cau per unionem Seminarii non adiungit novus adversarius neque prorogatur litigio, sed indebet colliganties item prosequuntur & post abitum illorum uno effectum fortiter. Deinde quia est unio haec post obitum unus ex colligantibus, tamen Seminarium potest item non prosequi & expectare obitum alterius colligantibus superioris, cum certum sit unione tunc esse habutur effectum abesse illo ipsius Seminarii dispensatio. Præterea verba illa texus qui malitiosi petitoribus fabregantur, non congruent loco pio cajusculm est Seminarium. Ac denique quia prohibitus confitit liti oīa non debet certi prohibitus illa unire, etiam circumscripti Concilii dispositione, dummodo uno fixo absque obstatum prejudicium, sic enim videmus beneficia etiam reservata posse ad Ordinario uniri, quamvis conferri non possint, cum uno i speciali proprietate beneficij, collatio verò tenuit. Rota dec. 4. 5. & 6. de reb. Eccles. non alien: in antiquis; & fuit dictum est supra n. 20. & 22. experientia etiam docuit hanc rationem prejudicium Ecclesiasticum proper litigii prærogatione esse parum considerabilem, cum flante lito Papa coauctoritatem possit concedere fabrogationem in iuribus delictorum, ut in regula Cancellariae 19. de fabrig. collig. & hic Glossatore.

Utrum contundendum non est hanc questionem in cau huic 63 valde affuse fuisse jam decimam in Congregatione Concilii, nam cum Decretum f. 18. feb. 24. judecat conferri Parochiales, prævia forma examini per concussum, etiam inquit, Parochialis Ecclesia reservata vel affecta fuerit, dubitatur fuit an fuit ea dispositione comprehendendunt beneficia liti oīa; & quamvis adductum fuisse beneficium non esse reservata vel affecta, sed tantum illorum collationem suspensum esse ac proinde in illo non verificari verba Concilii que de reservatis vel affectis loquuntur, tamen S. Congregatio centuri Decretum d. c. 18. habere locum, etiamque Parochiales litigiosi sunt.

Hec omnia videtur abesse dubio procedere in unionibus factis autem annum. Arverò in unionibus postea factis & in futurum facient longe major est difficultas, nam ut dictum est in praecedentie questione Clementis VIII. die 11. Februario 1632. ad vitandas fraudes ex sententia Congregationis decrevit, ut de cetero non possint uniti Seminario beneficia, que obtineantur persone, que vel ob familiaritatem Cardinalium vel aliam ob causam tales sint quicunque mente decadent, certum sit ea fore affecta Sedi Apostolica: Dubitari enim potest ad decretum quemadmodum subtilis Episcopo facultatem unendi reservata, etiam abulteri facultatem unendi litigiosum.

Vetus videtur abesse dubio procedere in unionibus factis autem annum. Arverò in unionibus postea factis & in futurum facient longe major est difficultas, nam ut dictum est in praecedentie questione Clementis VIII. die 11. Februario 1632. ad vitandas fraudes ex sententia Congregationis decrevit, ut de cetero non possint uniti Seminario beneficia, que obtineantur persone, que vel ob familiaritatem Cardinalium vel aliam ob causam tales sint quicunque mente decadent, certum sit ea fore affecta Sedi Apostolica: Dubitari enim potest ad decretum quemadmodum subtilis Episcopo facultatem unendi reservata, etiam abulteri facultatem unendi litigiosum.

60 excedit longe superat impedimentum liti. Tegit tamen & c. 2. ut liti pendente in 6. per quam si pendit collatio beneficij litigiosi est temporalis durante liti, prohibito vero conferendi reservata est perpetua usque ad Papam provisionem. Et haec primam differentiam certum est non esse in specie, sed tantum in quantitate temporis vel durationis, ita ut propterē in facultate unendi, non obstante prohibicione perpetua, abesse dubio comprehendendunt facultas unendi, nonobstante prohibicione temporali, sicut qui potest relegare vel interdicere in perpetuum, multo magis potest relegare vel interdicere ad tempus; & qui potest absolvere a fulpensione perpetua, longe magis absolvere potest a fulpensione temporali, cum hec non diffirant nisi quoniam magis & minus, ut l. Relegatorum, §. Sollem. ff. de verbor. obligat. & Dicetus d. l. In eo quod plus n. 8. ver. Tertiis regula procedit: Sicut valeat argumentum de parte ad totum, ut per Cald. conf. iii. alias 2. de arbitri. Præterquam quod nec verba ejusdem decreti convenienti modo beneficis litigiosis, loquuntur enim de illis tantum quae quoniam mente

caverint, certum tamen sit fore affecta Sedi Apostolice, atque videtur respondendum unionem beneficii, sive ante, sive post Decretum Clementis facta fuerit, tamen non esse nullam ex eo quod beneficium sit litigiosum & in d. Clem. i. arque ita in litigiosi non adest certitudo illa, quam decretum requirit.

Itaque videtur respondendum unionem beneficii, sive ante, sive post Decretum Clementis facta fuerit, tamen non esse nullam ex eo quod beneficium sit litigiosum & in d. Clem. i. arque ita in litigiosi non adest certitudo illa, quam decretum requirit.

DE EXCESSIBUS PRÆLATORUM

Innocentius III. Episcopo Hiponensis. & Abbatii de Tiletio Visitatoribus Lombardia.

CAPUT X.

EX litteris vestris accepimus, quod cum ad Albiganensem Ecclesiam, una cum Pisano Archiepiscopo, tunc Episcopo Vercelleni, accessissetis, visitationis Officium impletur: Albiganen. Episcopus inter cetera, quæ proposita fuerant contra ipsum, ore proprio est confessus, quod cum quidam in villa quadam ad ejus Jurisdictionem spectante infamaretur de furto, & idem illud inficiaret omnino: offerens, quod candens ferri judicio se purgaret & ut suspedio puniretur, si deficeret in eodem: dictus Episcopus requivit à judge, quid super hoc videretur eidem; & cum judge responderet, ut fieret sicut si ipse dixerat: ferrum candens in ipsis praesentia Episcopi est allatum, quod cum accepisset si ille combustus est: unde judge pavesatus, quid sibi super hoc videatur, confuluit Episcopum memoratum: qui respondit, quod si fur sic evaderet, malum esset: quamquam affirmet se verbis talibus usum suisse: auditus quantus est clamor populi? Omnes dicunt malum est, si sic evaserit impunitus; & sic Episcopus & judge villam ipsam cum multitudine sunt egredi: in quorum praesentia predictus fur est suspensus, propter quod ipsum cum litteris vestris Sedem Apostolicam destinatis; sed idem nihil super his proposuit coram nobis, nec litteras vestras vidimus, licet idem se nobis illas asserat praesentasse: quin imò cum dictus Archiepiscopus ad Sedem Apostolicam accessisset, qui nobis hujusmodi reiseriem plenariè indicavit, idem Episcopus à nostra discessit praesentia & perquisitus, non potuit inveniri. Nos autem quia idem Episcopus non solum in iudicio candens ferri, verum etiam in furis suspedio graviter noscitur deliquerit: cum his non tantum autoritatem praestiterit, verum etiam praesentiam exhibuerit corporalem, ipsum indignum altaris ministerio reputamus. Cum igitur Pontificale Officium sine altaris ministerio nos valeat adimpleri: mandamus, quatenus ut Episcopatu ceat, moneatis eundem: alioquin ipsum ab Albiganen Ecclesia amoventes, faciatis eidem per electionem Canonicam de persona idonea provideri.

EX litteris. Episcopus, cuius autoritate homicidium est commissum à ministerio Altaris, & officio Pontificali, & Episcopatus administratione depositum. Vel sic Episcopus præfatis causam directe vel indirecte homicidio committendo, eo commissu privari debet officio Pontificali, & Sacerdotiali, & ab administratione Episcopatus remo-

veri. Vel tertio & brevius. Clericus autoritatem vel consilium directe vel indirecte homicidio præfatis, irregularis efficitur. Hoc dicit Abbas Siculus. Prima pars narrat factum. Secunda definito commitit hic. *Nos autem.*
Pro intellectu hujus Decretalis vide quod dixi in c. Requisitus n. 8o. de Ordin. ab Episc.

DE EXCESSIBUS PRÆLATORUM

Idem Innocentius III. in Concilio Generali.

CAPUT XII.

Accedentibus ad nos de diversis mundi partibus Episcoporum querelis, intelleximus graves & grandes quorundam Abbatum excessus, qui suis finibus non contenti, manus ad ea, quæ sunt Episcopalis dignitatis, extendunt; de causis Matrimonialibus cognoscendo; injungendo publicas pœnitentias; concedendo etiam indulgentiarum litteras & similia præsumendo: unde contingit interdum, quod vilescit Episcopalis autoritas apud multos. Volentes igitur in his & Episcoporum dignitatibus & Abbatum providere salutem: præsenti Decreto firmiter prohibemus, ne quis Abbatum ad talia se præsumat extenderem, si proprium voluerit periculum evitare; nisi forsitan quisquam eorum speciali concessionem, vel alia legitima causa, super hujusmodi valeat le tueri.

SUMMARIUM.

- 1 Relati inferiores de Matrimonio cognoscere, publicas pœnitentias injungere & indulgentias dare non possunt, nisi hoc eis competebat de jure speciali.
- 2 Causas Matrimoniales cognoscere est dignitatis Episcopalis.
- 3 Causarum Matrimonialium cognitione acquiri potest nedum privilegio, sed etiam conjectuaria legitime prescripta.
- 4 Et quid potest Concilium Tridentinum num. 6. vers. Hodie vero.
- 5 Prelati inferiores acquirent ea quæ sunt dignitatis Episcopalis, non solum privilegio, sed etiam prescriptio.
- 6 Non autem ea quæ sunt Ordinis Episcopalis.
- 7 Etiam si prescriptio sit immemorabilis.
- 8 Abbates & alii inferiores Prelati Indulgencias concedere non possunt &c. n. seq. usque ad n. 20.
- 9 Indulgenciae ratione accedunt ad dignitatem Episcopalem, partim ad Ordinem.
- 10 Episcopus electus & confirmatus ante consecrationem, an possit Indulgenciarum litteras dare & n. seq.
- 11 Et quid si non sit Presbiter. Ibid. & n. 11.
- 12 Clavis jurisdictionis non est quid Sacramentale. Indulgencia non pertinet ad dispensationes honorum communium Ecclesiae. Ibid.
- 13 Lepoti etiam non Sacerdotes possunt Indulgencias concedere.
- 14 Indulgencia pertinent ad clavem jurisdictionis. Ibidem.
- 15 Indulgencia dari non possunt ab inferioribus Prelatis, etiam jurisdictione quasi Episcopalem habentibus.
- 16 Sed ab Episcopo tantum.
- 17 Ecclesia affirmatur Congregationi politica, Conventus vel Parochia Congregationi Economicæ.
- 18 Episcopus solus propriæ Prelati Ecclesie dicitur.
- 19 Plebani non sunt propriæ Prelati, sed quasi Coadiutores Episcopi.
- 20 Indulgencias dare non potest Vicarius Generalis Episcopi, nec Capitulum Sede vacante.
- 21 Et an valent contraria conjectu.
- 22 Generales & Provinciales indulgencias concedere non possunt.
- 23 Abbatibus nullius Diocesis habent omnino jurisdictionem quasi Episcopalem in Clerum & populum, exclusis Episcopis, an sollempniter causas Matrimoniales & criminales cognoscere, latissime discussit utique in finem.
- 24 Regulares venturæ collationes inferiorum qui à Concilio Tridentino causas Matrimoniales & criminales cognoscere prohibentur. Ibid.
- 25 Declaratur n. 40. & 5.
- 26 Causa Matrimonialis sit graves itidem & criminales non sunt eae quælibet tractanda.
- 27 Clausula generalis subsequens quando in lege vel Canone sunt enumeratae minores, aut inferiores persona, nam quam comprehendit maiores vel superiores.
- 28 Declaratur n. 40. & 5.
- 29 Clausula generalis subsequens quando in lege vel Canone sunt enumeratae minores, aut inferiores persona, nam quam comprehendit maiores vel superiores.
- 30 Regularibus nullius Diocesis, ac jurisdictionem habentibus quasi Episcopalem competunt ea omnia in Regularibus exemptione intra suum territorium existentes que ex Concilio Tridentino competunt locorum Ordinariis contra alios exceptos.
- 31 Verba sequentia restringuntur ad precedentia, quandam Fagnan. in V. Lib. Decretal.

ad illa veniunt continuat.

42 Jurisdictione per Constitutionem in certum genus personarum taxativa collata, non censit derogatum jurisdictioni alterius in eisdem personas.

43 Dicitur taxativa in dispositione legis non excludit casus similes vel eamdem rationem habentes. Et iustificatur ut sint similes quod id de quo disputationatur, n. 45.

Accidentibus. Abbates de Matrimonio cognoscere possunt, nisi hoc de ipsius jure illis competat; sic fummarum secundum Joan. Andr. & Doctores communiter vel sic & generalius secundum Abbatem & Marianum Sacrae. Cognoscere de causa Matrimoniali, item personas publicas injungere & indulgentias concedere specie ad dignitatem Episcopalem; unde inferior Prelatus de his se intronitate & non debet, nisi ei competat de jure speciali. Primum ponit Episcoporum querelam, cui secundum providet hi Valent.

2 Nota primò cognitionem causarum Matrimonialium esse dignitatis Episcopalis; ac proinde Episcopum de jure communi in his fundare intentione exclusi inferioribus Prelatis, ut hic, & in cap. *Malorum* in fin. 35, quæst. 6. & melius in cap. *Auditus de prescript.* lib. 6. Rationem reddit egregie idem Divus Thomas d. art. 4. qu. 1. quia solus ille qui preficitur Ecclesiæ potest indulgentiam elargiri. Sed cum Ecclesia sit Congregatio fidelium; Congregatio autem hominum sit duplex, scilicet economico, ut illi qui sunt de una familia & politica sint illi qui sunt de uno populo, Ecclesia similatur Congregationis publica, quia iste populus Ecclesia dicitur, sed Conventus diversi, vel Parochie in una Diocesis similantur Congregationes in diversis familiis vel in diversis officiis, & idem solus Episcopus propriè Prelatus Ecclesiæ dicitur; & idem iste solus quasi ipsius annulum Ecclesiæ recipit; & idem iste ipse 12 habet plenam potestatem in dispensatione Sacerdotiorum & jurisdictionem in foro casuarum quasi persona publica; alii autem secundum quod ab eo in communione. Sed Sacerdotibus qui plebis preficiuntur non sunt simpliciter Prelati, sed quasi coadiutores: unde in consacratione Sacerdotum Episcopi, prius dicit; Quamdi fragiliores sumus, tanto magis his auxiliis indigemus. Et propter hoc etiam non omnia Sacraenta dispensant. Unde Sacerdotes Parochiales vel Abbates, aut alii huiusmodi Prelati non possunt huiusmodi indulgentias dare. Hec S. Thom. quem similiter dicit communiter receptum Navarr. de indulgen. in 31. notab. n. 9. Et propter ea indulgentias non concedit Vicarius generalis Episcopi, nec Vicarius Capituli, Sede vacante, quamvis habeant ea quia jurisdictionis sunt, ut latè probat Calder. in c. *Nostro colum penit.* & fin. de penitent. & remiss. quem sequitur Navarr. in d. not. 21. n. 6. & tenet Archid. in c. *Romana circa fin.* in ver. Indulgentia vel prescriptione acquirent possunt ab inferioribus Prelatis. Quamdi de confus. & cap. *de confess. Ecclesiæ.* & notant hic Holt. Joan. Andr. Card. & Anchar. & omnes eiusmodi fit immemorabili, ut dixi plenè in d. c. Quantis.

Hodiè vero confutando inferiorum cognoscendi de causa Matrimonialibus sublata est à Concilio Tridentino in d. c. in fine *Jeff.* 24. nisi fit immemorabili, ut declaravit S. Congregatio episcopum Concili Interpres.

7 Ultimo nota, Abbates vel alios inferiores Prelatos de jure communi non possunt litteras indulgentiarum concedere, hoc enim Episcopalis est dignitatis, ut est textus clavis hic & in c. *Cum ex eo inf. de penit.* & remiss. & notat Archid. in c. *Romana circa fin.* in ver. Indulgentia vel prescriptione separata, & non possunt nisi sacerdos, & eum legitimus Archid. loco cit. licet Holtensis sublat altera fulsis interpretata confutendum in quia Episcopi etiam non Presbiteri nec consecrati indulgentias faciunt; quam tamen dicit esse irrationabilem faltem in Episcopo non Presbitero. Amplius pater Franciscus Vercellensis. relatus hic à Joan. Andr. & Doctores electum ante consacrationem indulgentias elargiri non posse, etiam si Sacerdos sit; & hanc partem mordicus tuerit, Burr. verb. n. 3. similius recitat opiniones & nihil conciliat, sed dicit (tenet) quod placet, sed tu in hoc sequere Sanc. Thomas nam, ut ipse ait in 4. *diss.* 20. art. 3. qu. 2. ad primum: *Clausus jurisdictionis non est nisi sacramentale & effectus eius arbitrio hominis subficiat & hujus clavis effectus est remissio qua est per indulgentias, cum non pertinet ad dispensationem Sacramentorum talis remissio, sed ad dispensationem bonorum communium Ecclesiæ.* Et idem etiam Legati non Sacerdotes indulgentias concedere possunt. Et ut idem docet art. 4. quæst. 2. in corpore. Potestas concedendi indulgentias sequitur jurisdictionem: & quia Diaconi & alii non Sacerdotes possunt habere jurisdictionem vel commissionem fecit Legati vel ordinariis fecit electi; idem possunt indulgentias concedere, etiam non Sacerdotes, quamvis non possint absolvere in foro sanctitatis, quod est Ordinis. Hec illi, cuius doctrina communiter recipitur, teste Navarr. in tract. de indulgen. in 31. notab. n. 3. ver. Possunt autem hi conferre etiam non sive in Episcopo confecari. Sed quamvis haec ita se habeant in Legato, qui ius dandi indulgentias habet ex commissione Pape & in

- 44 Abbates in locis sibi pleno jure subjectis quoad jurisdictionem sunt similes Episcopis.
45 Et valet argumentum de Abbatis habentibus Episcopalem jurisdictionem ad Episcopos.
46 Prelatorum Ecclesiarum appellations veniunt etiam Abbatibus nullius Diocesis.

electo qui illud haberet ex potestate ordinaria, cum in confirmatione consequantur potestarem jurisdictionis etiam ante confectionem, ut in c. *Tranquam de elect.* non tamen hinc licet inferre, ut inferiores Prelati possunt indulgentias dare, libet quaque habeant jurisdictionem qualis Episcopalem, ut in cap. *Abbates de privil.* lib. 6. Rationem reddit egregie idem Divus Thomas d. art. 4. qu. 1. quia solus ille qui preficitur Ecclesiæ potest indulgentiam elargiri. Sed cum Ecclesia sit Congregatio fidelium; Congregatio autem hominum sit duplex, scilicet economico, ut illi qui sunt de una familia & politica sint illi qui sunt de uno populo, Ecclesia similatur Congregationis publica, quia iste populus Ecclesia dicitur, sed Conventus diversi, vel Parochie in una Diocesis similantur Congregationes in diversis familiis vel in diversis officiis, & idem solus Episcopus propriè Prelatus Ecclesiæ dicitur; & idem iste solus quasi ipsius annulum Ecclesiæ recipit; & idem iste ipse 12 habet plenam potestatem in dispensatione Sacerdotiorum & jurisdictionem in foro casuarum quasi persona publica; alii autem secundum quod ab eo in communione. Sed Sacerdotibus qui plebis preficiuntur non sunt simpliciter Prelati, sed quasi coadiutores: unde in consacratione Sacerdotum Episcopi, prius dicit; Quamdi fragiliores sumus, tanto magis his auxiliis indigemus. Et propter hoc etiam non omnia Sacraenta dispensant. Unde Sacerdotes Parochiales vel Abbates, aut alii huiusmodi Prelati non possunt huiusmodi indulgentias dare. Hec S. Thom. quem similiter dicit communiter receptum Navarr. de indulgen. in 31. notab. n. 9. Et propter ea indulgentias non concedit Vicarius generalis Episcopi, nec Vicarius Capituli, Sede vacante, quamvis habeant ea quia jurisdictionis sunt, ut latè probat Calder. in c. *Nostro colum penit.* & fin. de penitent. & remiss. quem sequitur Navarr. in d. not. 21. n. 6. & tenet Archid. in c. *Romana circa fin.* in ver. Indulgentia vel prescriptione acquirent possunt ab inferioribus Prelatis. Quamdi de confus. & cap. *de confess. Ecclesiæ.* & notant hic Holt. Joan. Andr. Card. & Anchar. & omnes eiusmodi fit immemorabili, ut dixi plenè in d. c. Quantis.

8 Secundum nota hie, speciali concessione vel alia legitima causa, & jus cognoscendi de causa Matrimonialibus possunt acquirent nichil ex privilegio, sed etiam ex confutendine legi præcepta que jurisdictionem tribuit, caput ult. *upra de off.* Archid. & d. c. *Auditus de transcript.* hoc enim importat illa verba vel alia legitima causa, id est confutendine vel prescriptione, ut expone gloss. fin. & in 4. notab. Generaliter enim ea que sunt dignitatis Episcopalis sunt etiam inferioribus Prelatis non tantum concelebilia privilegio, sed etiam quælibet prescriptione vel confutendine, ut formaliter inquirent Bur. hic, numerus secundum & contentit Abb. ed. numer. in 2. notab. & in 3. ver. Nota vero hie glossa, & Marian. Socin. n. 3, licet secundum in his quae sunt ordinis Episcopalis, quia nulla confutendine vel prescriptione acquirent possunt ab inferioribus Prelatis. Quamdi de confus. & cap. *de confess. Ecclesiæ.* & notant hic Holt. Joan. Andr. Card. & Anchar. & omnes eiusmodi fit immemorabili, ut dixi plenè in d. c. Quantis.

9 Ultimo nota, Abbates vel alios inferiores Prelatos de jure communi non possunt litteras indulgentiarum concedere, hoc enim Episcopalis est dignitatis, ut est textus clavis hic & in c. *Cum ex eo inf. de penit.* & remiss. & notat Archid. in c. *Romana circa fin.* in ver. Indulgentia vel prescriptione separata, & non possunt nisi sacerdos, & eum legitimus Archid. loco cit. licet Holtensis sublat altera fulsis interpretata confutendum in quia Episcopi etiam non Presbiteri nec consecrati indulgentias faciunt; quam tamen dicit esse irrationabilem faltem in Episcopo non Presbitero. Amplius pater Franciscus Vercellensis. relatus hic à Joan. Andr. & Doctores electum ante consacrationem indulgentias elargiri, praeficitur si non sit Sacerdos, & eum legitimus Archid. loco cit. licet Holtensis sublat altera fulsis interpretata confutendum in quia Episcopi etiam non Presbiteri nec consecrati indulgentias faciunt; quam tamen dicit esse irrationabilem faltem in Episcopo non Presbitero. Et auger difficultas, quia cause Matrimoniales non sunt tractande per quolibet, sed per judices decretos qui potestent habeant iudicandi & statuta Canonum non ignorant, c. 1. de confus. & affin. & hic Doctores cum sint graves, c. 2. *Causam Matrimonialis*, & hic Abb. de offic. deleg. & c. Si pro debilitate, ubi Dec. n. 35. ed. tit. Ferret. soif. 16. & seq. Et ob haec rationem Curia haberet ex usu designare causas Matrimoniales Episcopis, et si alios adjungit ponit clausulam, Quod si non omnes, tu frater Episcope, ut hic testatur Joan. Andr. n. 1. in fine in ver. Matrimonialibus, Burr. & Anchar. eterque in 1. notab. Itidem & criminales cum Matrimonialibus propter earum arduitatem à pari procedunt, DD. in c. 1. de refut. in integr. & in c. Ad nostram de probat. gloss. in 1. 3. §. Quarumque, & hic Bart. Paul. de Cœfr. Alex. & alii ff. de jurejurand. Bald. 22 in d. e. Ad nostram col. 1. Unde non mirum si Concilium in

earum cognitione, ac definitione non confidit de inferioribus Prelatis; hac enim ratione ultimè est illis verbis, & aliorum inferiorum, quorum virtus venient omnes illi qui sunt Episcopali inferiorum, & in specie Abbates, ut colligitur ex gloss. in cap. *Cum ab Ecclesiarum in verb.* Ecclesia de offic. Ordin. & noratur per DD. in c. *Auditis de praef.* Quia in modo majorum inferiorum omnium exclusionem Concilium locutum est per dictiōnem taxativam, tantum, hic. Sed Episcopi tantum examini & jurisdictioni relinquuntur, de cuius quidem dictiōnis natura est ponere quod affirmat, & præter id quod ponit, omne aliud excludere, l. 2. Cod. de patr. qui filios diffinx. L. *Contradic.* de regul. jar. cap. Cum Ecclesia *Sutrina*, de caus. possib. & propriet. cap. *Conting.* & hic Felix. de fid. instrum. Bartol. in l. *Unicus ff.* Si quis ius dicenti non obtinet, habet enim negativam impliitam, & idei negat omnia non expresa, *Gemin.* conf. 76. numeri 3. ver. *Contrarietas.* Anchar. conf. 77. *Vitis.* & n. 4. & 5.

Et confirmatur ponderando aliud decretum Concilii, nempe, cap. 2. *eff.* 25. ubi cum per similes verba taxativa statutum fuerit, ut excommunicationes pro rebus depeditis fer. Monitiora ad finem revelationis à nomine propositi præterquam ab Episcopo decernantur, S. Congregatio declaravit Abbates nullius Diocesis habentes Episcopalem jurisdictionem non posse ejusmodi Monitiona decernere, sed illa petenda est à Sede Apostolica. Et in dividuum cum Cardinalis Farneus obiunis in Commandum Abbatum S. Zeni & Farini in quibus habet ius Episcopali, dubitasset an posset concedere excommunicationes ad finem revelationis, S. Congregatio respondet non posse.

25 Et quod spectat an causas Matrimoniales, cum effet quælibet an facultas remittendi denunciationse competenter *Commandario*, cuius Abbatis iura Episcopalia habet & appellatione Ordinarii venit iuxta c. fin. de Offic. Ordin. in c. *Sanctissimus* respondit decreto, c. 1. *eff.* 24. de reform. *Matrim.* appellatione Ordinarii non venire alium, quam Episcopum; & tamen decretum dict. n. 6. non loquitur ex parte Episcopi, nec per dictiōnem taxativam, sed impliciter de Ordinario hic, *Nisi Ordinarius ipse expedire judicaverit*, ut prædicti denunciationse remittantur.

26 Demum in terminis d. §. ad hac, cum dubitatum fuerit an verba illa aliorum inferiorum intelligantur de Abbatis, cum Decretum faciat mentionem Archidiaconom post quem non videtur de Abbatis intellexisse; & nullius Canonos eos nominet post Archidiaconom, sed semper præmissis Abbates, ut in capitulo 20. de etate & qualitate cum concordantes, Sacra Congregatio censuit intelligi; & hie ordinem non fertur.

Verum his non obstantibus, contraria opinio est verior, nam omisili disputationes, an Abbates possint acquirere facultatem cognoscendi causas Matrimoniales & criminales cum omnimodo jurisdictione & territorio separato in vim prescriptionis seu confutendis, in quo Canonite non convenienti, ut constat ex Abbate in c. cum contingat, n. 18. de for. compet. & graviter peccant, ut innuit littera hujus textus hic. Et sicut sequitur hic Joan. Andr. n. 2. in fine Burr. n. 4. ver. Ex his patet quid juris sit de Capitali, Sede vacante, Anchar. eodem n. ver. Et ex prædictis. Nec valent contraria confutenda, ut pluribus probat Cardin. S. Sixti in tract. de indulgen. art. 5. licet in hoc aliud videatur sentire Navarrus ubi iuxta n. 6. ver. Etiamque confutudo habetur contraria.

27 Huic autem privilegio nulla ex parte derogavit Tridentina Sinodus in d. c. 20. §. ad hac, *eff.* 24. nam etiæ ex c. 10. *eff.* 25. post Episcopum ordinare personam nullius Diocesis eiusque dilectorum contribuendum sit Seminario vicinioris Episcopi, tamen in locis ipsius nullius Diocesis nullam profici autorem. Diocesis contribuendum sit Seminario vicinioris Episcopi, tamen in locis ipsius nullius Diocesis nullam profici autorem. Episcopus exercere potest, excepta visitatione jure delegato; ideoque in loco nullius Diocesis proximior Episcopum, non potest facere Ordinationes aut Pontificales exercere, ut alii censuit Sacra Congregatio ad c. 5. *eff.* 22. at verò causas Matrimoniales & criminales in vim d. c. 20. §. ad hac *eff.* 24. Episcopus cognoscit jure ordinario; & tortum illud Decretum loquitur de Episcopo tanquam Ordinario, nec ulli fit mentio de potestate delegata. Absurdum autem est ut causas huiusmodi Episcopos cognoscere posse ac definire tanquam Ordinarius in locis nullius Diocesis, tamen jure visitandi quod favorabilis est, exercere non posset nisi tanquam Sedit Apostolica Delegatus, ergo ad vitandum hoc inconveniens dicendum est d. §. ad hac ad Prelatos aut loca nullius Diocesis non pertinet.

Præterea quamvis personæ five secularis five regularis curam animarum perfunctorum secularium exercentes in his quæ curas & Sacramentorum administrationem concernentes, subfinit immediate jurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi ex Decreto c. 11. *eff.* 25. de reg. tamen hæc facultas non competit Episcopo in locis nullius Diocesis, ut Sacra Congregatio declaravit, quia Decretum illud loquitur de locis ac personis in Diocesi Episcopi existentibus, ut constat ex his verbis in causis Diocesis sunt sita, locus autem nullius Diocesis nec sit in Diocesi nec de Diocesi, ut verba ipsa forsan s. dicit Rota dec. 207. n. 2. *par.* 2. *diver.* Item prædicta facultas non competit Episcopis in locis ubi Abbates Episcopalem & temporalem jurisdictionem exercent in Parochos & Parochianos, ut hic patet in ver. Exceptis, ergo si in prædictis locis Episcopus nullam habet autoritatem in concernentibus curam animarum & administratiōnem Sacramentorum & longè minus dicendum est illam habere in cognitione ac definitione cauſarum, ad hac caput *Cum Capella*, de priuilegiis.

30 Præterea olim in causis Matrimonialibus retribebatur aliis inferioribus, ut de Archidiaco habetur in c. *Litteras*; & hic notatur per DD. in c. *Archipresbitero* in c. 1. & hic glossa in verbo coram Archipresbitero de consang. & affin. de Proprio in c. propofusisti de probat. de Abbatis patet hic & in c. 1. §. 2. de eo qui duxit in Matrimonium in c. ex parte de spons. Et in c. 1. de consang. & affin. ex quibus juribus colligitur satis esse ut huiusmodi inferiores Prelati noverint statuta Canonum & habeant jurisdictionem ordinariam vel

delegatam, ut possint eis prædictæ cause committi. Et idem dicendum de causis criminalibus, cum propter illarum arduitatem Matrimonialibus equiparentur, ut dictum est supra num. 22.

Hanc autem Sacrorum Canonum dispositionem Concilium Tridentinum senari non debet suffulisse, quia legum corrective quantum fieri potest vitanda est, l. *Sancimus*, cod. de *testam.* Ita ut nili expressa reperiantur, induci non debet, l. *Præcipientis in fine*, cod. de *appel.* neque enim per tuba dito aut tacito intellectus inducenda est legum corrective, ut dictum glossa in c. *exp. vesp.* §. *Quod si per viginti de elect.* in 6. nota Bart. in l. *cum aperte*, cod. de *bon.* que lib. & in l. 2. *cod. de suis & legi. hered.* quin potius iura juribus sunt concordanda, e. *cum expeditis de elect.* in 6. *Alex. conf.* 25. n. 4. vol. 5. unde Concilium extendi non debet ultra Decretum nos & Archidiaconus; & illi inferioris jurisdictionem ordinariam non habentes, de quibus loquuntur ad correctionem ordinariam non habentes, de quibus loquuntur ad correctionem juris communis.

Accedit quod ex filio Concilii ubi fit mentio de Archidiaco, *Decanis*, alii inferioribus, non comprehenduntur Abbatibus habentes jurisdictionem ordinariam exclusi Episcopis, ut patet in c. 3. *ff.* 24. quod loquitur per eademmet verba quibus loquitur d. §. ad hac, ut hic Archidiaconi autem, *Decans* & alii inferioris in his Ecclesiis, ubi hæc visitationem exercere legitimè conservantur, debent quidem assumptio Notariorum de causa Episcopi deinceps per *jeff.* tantum ibidem visitare & in c. 14. in fin. *ff.* 25. de reform. hic; supradictum omnius cogniti, id est contra Clericos concubinarios, non ad Archidiaconus nec Decanum aut alios inferiores, sed Episcopos ipsos pertinet, neutrum enim in predictis Decretis comprehendunt Prelatos nullius Diocesis jurisdictionem quæ Episcopalem habentes in Clerum & populum privativè ad Episcopum, ut Sacra Congregatio declaravit. Ergo idem dicendum de dicto d. §. Ad hac qui in silente verbi utitur, arguenda quoniam omnium cogniti, id est contra Clericos concubinarios, non ad Archidiaconus nec Decanum aut alios inferiores, sed Episcopos ipsos pertinet, neutrum enim in predictis Decretis Comitetur, ut predicti denunciationse remittantur.

28 Et confirmatur, quia Concilium quandam voluit comprehendere loca nullius Diocesis, illa dilectis verbis expressis; & tunc meminit aut de Episcopo proximiori aut de Episcopo intra cujus Diocesis fines ea loca sita sunt, ut patet in c. 9. *ff.* 24. & cap. 10. *ff.* 25. ergo cum id non fuerit in cap. 20. §. Ad hac, *ff.* 24. centetur noluisse, ad l. *Unicum*. §. Sin autem ad deficients, C. de caduc. toll. & c. ad audiencentem de Deinceps.

Et confirmatur, quia Concilium quandam voluit comprehendere loca nullius Diocesis, illa dilectis verbis expressis; & tunc meminit aut de Episcopo proximiori aut de Episcopo intra cujus Diocesis fines ea loca sita sunt, ut patet in c. 9. *ff.* 24. & cap. 10. *ff.* 25. ergo cum id non fuerit in cap. 20. §. Ad hac, *ff.* 24. centetur noluisse, ad l. *Unicum*. §. Sin autem ad deficients, C. de caduc. toll. & c. ad audiencentem de Deinceps.

Ad hac in locis nullius Diocesis Episcopo nulla per Comitium tribuitur jurisdictioni nisi quoad visitationem jure delegerat, ut patet in d. c. 9. *ff.* 24. nam etiæ ex c. 10. *eff.* 25. post Episcopum ordinare personam nullius Diocesis eiusque dilectorum contribuendum sit Seminario vicinioris Episcopi, tamen in locis ipsius nullius Diocesis nullam profici autorem. Episcopum exercere potest, excepta visitatione jure delegato; ideoque in loco nullius Diocesis proximior Episcopum, non potest facere Ordinationes aut Pontificales exercere, ut alii censuit Sacra Congregatio ad c. 5. *eff.* 22. at verò causas Matrimoniales & criminales in vim d. c. 20. §. ad hac *eff.* 24. Episcopus cognoscit jure ordinario; & tortum illud Decretum loquitur de Episcopo tanquam Ordinario, nec ulli fit mentio de potestate delegata. Absurdum autem est ut causas huiusmodi Episcopos cognoscere posse ac definire tanquam Ordinarius in locis nullius Diocesis, tamen jure visitandi quod favorabilis est, exercere non posset nisi tanquam Sedit Apostolica Delegatus, ergo ad vitandum hoc inconveniens dicendum est d. §. ad hac ad Prelatos aut loca nullius Diocesis non pertinet.

Præterea quamvis personæ five seculares five regulares curam animarum perfunctorum secularium exercentes in his quæ curas & Sacramentorum administrationem concernentes, subfinit immediate jurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi ex Decreto c. 11. *eff.* 25. de reg. tamen hæc facultas non competit Episcopo in locis nullius Diocesis, ut Sacra Congregatio declaravit, quia Decretum illud loquitur de locis ac personis in Diocesi Episcopi existentibus, ut constat ex his verbis in causis Diocesis sunt sita, locus autem nullius Diocesis nec sit in Diocesi nec de Diocesi, ut verba ipsa forsan s. dicit Rota dec. 207. n. 2. *par.* 2. *diver.* Item prædicta facultas non competit Episcopis in locis ubi Abbates Episcopalem & temporalem jurisdictionem exercent in Parochos & Parochianos, ut hic patet in ver. Exceptis, ergo si in prædictis locis Episcopus nullam habet autoritatem in concernentibus curam animarum & administratiōnem Sacramentorum & longè minus dicendum est illam habere in cognitione ac definitione cauſarum, ad hac caput *Cum Capella*, de priuilegiis.

Ac demum, quamvis de filio Curia causa Matrimoniales & criminales olim non committerentur Abbatis, sed Episcopis

pis tantum, ut testatur Specul. de script. prefat. §. ratione
per tantum. Nunc ad destructionem, Abb. & ali in c. si pro
debilitate de offic. deleg. ubi in specie Dec. n. 10. & 11. &
validum sit argumentum a filio Curiae, c. Venerabiles, de
confirm. util. vel inutil. c. Ex litteris & hic Abb. de Confit.
gloss. in clm. 1. §. feciis de consil. præb. & Joan. And. in
c. unico de rerum permitt. in 6. tamen illum hunc non suffit
semper servatum vel ex eo concipi potest quod per multas
Decretales super relatas n. 30. causa hujusmodi reperiuntur
commiffi Abbatis. Præterquam quod talis illius esse
contra ius commune ac proinde non obliterandus per ea que tra-
dit Anton. de But. in c. cum tanto n. 46. de confit. Abb. in
c. unico n. 5. de sc̄rat. in ord. fac. Sed quidquid sit in aliis in-
terioribus, certè in Prælatia de quibus loquimur, cessaat omnis
difficulitas, quia Sacra Congregatio jam declaravit Abbatis
esse committentes dispensationes Matrimoniales, litteras in
forma significative aliaque hujusmodi quoad eorum subditos,
si modo ipsi jurisdictionem quasi Episcopalem & proprium
territorium habent; & in specie sic respondit in causa Abbatis
Nonantulanii & Abbatis Caieti Duranii; idemque probavit
Sanctissimum in Congregatione habita coram Sanctissima Sua
in favore Abbatis S. Joannis in Venere, si sit nullius Dio-
cesis; idemque mandavit observari in posterum in his qui
jurisdictionem pleno iure habent Episcopalem & tempora-
lem.

37 Neque obstante confederationes in contrarium adductæ, nam
quod spectat ad verba Concilii in d. c. 10. §. ad hac, eff. 24.
tamen inferiorum appellatione quando id verbum absolute
profertur aut ad differentiam Episcoporum veniant omnes
Episcopi inferiores, c. tamen inferior de major. & ob. & no-
tatur in c. fin. de punit. & remis. tamen feciis dicendum est
hoc cau, quia hoc verbum à Concilio non fuit appollitum
simpliciter & absolūte ait Episcopos, sed adjecta dictione illa aliorum quae infert omnimodam similitudinem
ad express. Bald. in 1. si fugitiv. col. ult. can. de foro
fugit. & in 1. Conventicula, col. 4. can. de Epis. Cler. Bart.
in 1. sed & reprobat. n. 6. ff. de exs. tut. Bero conf. 41. n.
10. vol. 1. sed supradicta Concilium expedit Decanos &
Archidiaconus qui sunt inferiores Episcopis & quoad legem
jurisdictionis & quoad legem Diocesanam & quoad obedientiam
quam illis prætare videntur, ut est texus in d. c. cum
inferior enim inferiores utcumque excepti, quamvis
non sint de Diocesi, sunt tamen in Diocesi, Card., in
clm. 2. §. famili. n. 4. de priv. Rota dec. 207. n. 2. part.
2. divers. ergo dum postea Concilium subiungit & aliorum
inferiorum, intelligi debet de inferioribus qui Decanis &
Archidiaconus sunt similes, quales non sunt Abbates, proprium
territorium & jurisdictionem quasi Episcopalem habentes,
qui nec sunt de Diocesi nec in Diocesi & in omni materia jur-
isdictionali videntur appellatione Diocesani, ut ostensum est sup.
num. 29.

Quin in d. i. procederet etiam Concilium dixisset & alio-
rum omnium inferiorum, quia nihilominus per haec verba ge-
neraliter non videntur major vel graviora quam expressa fuerint,
causas est in clm. non potest de procur. & in fin. §. cui dulcia
de trist. vnu. & oleo leg.

Deinde ita responderetur, quando in lege aut Canone sunt
enumeratae minores aut inferiores personæ, non possent potest
iub generali clauſula que subsequitur, maiores & superiores
comprehendi, c. Sedes & hic Anton. de But. n. 10. de re-
script. Bero in c. 1. n. 105. de jud. fed. Abbates sicutem pro-
prium territorium & jurisdictionem non ordinari habentes sunt
maiores & superiores Archidiaconis & Decanis, ut probatum
est supra n. 32. ergo non comprehenduntur sub generali illa
clauſula & aliorum inferiorum, quae post Archidiaconus &
Decanos immediate subiungit. Idque efficaciter comprobatur
ex duobus Decretis Concilii supra allegatis, nempe ex
capite tertio, sessione 24. & capite decimo quarto, §§. 25. in
quibus eadem verba ad predictos Abbates non extenduntur.
Nullus & c. Placuit 9. q. 2.

40 Atque ita non obstat quod d. c. 20. §. ad hac, eff. 24.
ex sententia Sacre Congregationis comprehendat etiam Regu-
lares, siquidem haec resolutio similiter procedit in illis Regu-
laribus qui sunt similes Archidiaconis & Decanis, non autem
in Abbatis nullius Diocesis omnimodam jurisdictionem
quasi Episcopalem habentibus privativa ab Episcopis, hec enim
etiam ex illo Concili regulariter veniunt Episcopi & Ordinarii
appellations, nisi subiecta materia, aut verba ipsa Concili
alii suadeant. Et propter ea cum alias dubitatum fuerit,
an Prelato inferiori regulari nullius Diocesis ac jurisdictionem
habenti quasi Episcopalem, exceptis his que sunt ordinis,
competant ea omnia in Regularibus exemptionis intra suum ter-
ritorium existentes, que ex Concilio competunt locorum Ordinarii
contra alios exemptiones, Sacra Congregatio Concilii cen-
suit competere.

Nec refert quod Concilium in d. §. ad hac post haec verba
& aliorum inferiorum addiderit aliam clauſula cum dictione
taxativa videlet, sed Episcopi tantum examini & jurisdictioni
excommu-

excommunications etiam in prædictis locis ad Episcopum
pertinet; & tamen non est ita, quia ex sententia ejusdem
Congregationis monitoria hujusmodi pro iisdem locis petenda
sunt tantum à Sede Apostolica.

Ultimò non obstat quod ex sententia Sacra Congregatio-
nis in d. §. ad hac, verba illa & aliorum inferiorum intelligan-
tur etiam de Abbatis, siquidem haec resolutio coincidit
cum alia quæ declaratum fuit appellations inferiorum in eo

DE EXCESSIBUS PRÆLATORUM

Gregorius IX. universis Ecclesiarum Prælatis.

C A P U T X V I .

N Imis iniqua: & infra. Cum religiosi viri abnegantes salubriter semetipsos, ele-
gerint in paupertate, Christo pauperi ad placitum famulari, tanquam nihil
habentes, & omnia possidentes: non desunt plerique tam Ecclesiarum Prælati, quam
ali, qui circa cupiditate seducti propriæ aviditatibz subtrahi reputantes quidquid præ-
dictis fidelium pietas elargitur, quietem ipsorum multipliciter inquietant. Volunt
namque contra regulam à Sede Apostolica approbatam, & sui ordinis instituta, ipsis
invitis eorum confessiones audire, ac eis injungere penitentias, & Eucharistiam ex-
hibere; nec volunt ut corpus Christi in eorum oratoriis referetur: & fratres ipsorum
defunctos, apud Ecclesiæ suas compellunt sepeliri, & eorum exequias celebrari: &
si quis decadentium fratum alibi, quam in suis Ecclesiæ eligat sepulturam, funus
primò ad Ecclesiæ suas deferri cogunt, ut oblatione suis usibus cedat. Nec fulsinteres
eos habere campanam vel cœmeterium benedictum, certis tantum temporibus per-
mittunt ipsis celebrare divina. Volunt quoque in domibus eorum certum numerum
fratrum, sacerdotum, clericorum, & laicorum nec non cereorum, lamparum, orna-
mentorum, pro voluntate sua taxare: ac residuum cereorum quando noviter ap-
ponetur, exigunt ab eisdem. Nec permittunt, quod novi sacerdotes eorum alibi,
quam in Ecclesiæ suis celebrant primas Missas: eos nihilominus compellentes, ut
in quotidianis Missis, quas in suis locis & altaribus celebrant, oblationes ad opus
eorum recipient & reservent: quidquid etiam eis, dum celebrant Missarum solemnia,
intra domorum suarum ambitum pia fidelium devotione donatur, ab ipsis extor-
quere oblationis nomine contendentes, quod eisdem tam in ornamentis altaris, quam
in libris Ecclesiasticis absolutè confertur, vendicant perperam juri suo. Quocirca
mandamus, quatenus universi & singuli à pœnitentiis gravaminibus desitatis, subditos
vestros ab hujusmodi arctius compescendo.

N Imis iniqua. Ponit quindecim gravamina Religiosis
illata, à quibus præcipit Prælatos abstinere Abbas Si-
culus.

In textu hic Nec suffitentes eos habere campanam. De tripli
intellectu hujus litteræ; & an licet Religiosis in suis Ecclesiæ
& Oratoriis unam vel plures habere campanas, dic ut scripsi